

Népek zuhanása a Szent Korona Országából egy intoleráns és kirekesztő nemzetállamba avagy

Lehet-e december 1. a „modern Románia” születésnapja?

Holnap lesz a magyarországi románok Gyulafehérváron megtartott Nemzetgyűlése Nyilatkozatának századik évfordulója. Ebből az alkalomból az egyetemes magyar nemzet nevében az alábbiakat nyilatkoztatjuk ki.

Történelmi háttér

Az első világháborút lezáró fegyverszüneti egyezmény, amelyet 1918. november 3-án Padovában írtak alá az Osztrák-Magyar Monarchia és a Szövetségesek teljes felhatalmazással bíró megbízottai, véget vetett a hadviselő felek közötti mindennemű fegyveres konfliktusnak. Ez a fegyverszüneti egyezmény érintetlenül hagyta a Monarchia szuverén tagállamát, a Magyar Királyságot. Ekkor a magyar állam területén egyetlen idegen katonai állomások sem állomásoznak.

Az osztrák császárság szétbomlásának káoszát kihasználva a magyar államban a hatalmat hazaáruló politikusok ragadták magukhoz, akik lefegyverezték a 800 ezres magyar hadviselt katonaságot és ezzel védekezésképtelenné tették az országot. Ugyanennek jegyében ez a „magyar” kormány november 13-án Belgrádban önként aláír egy katonai egyezményt, amely a padovai fegyverszüneti egyezményt fölülírva megengedi a Szövetségeseknek, élükön Franciaországgal, hogy ún. demarkációs vonalig behatoljanak a magyar állam területére. Erdélyben ez a Nagy-Szamos felső folyásán, majd a Maros vonalán húzódott.

Ezt a helyzetet kihasználva, az antant-hatalom Franciaország hadüzenet nélküli háborút indított Magyarország ellen. Ennek a hadműveletnek a keretében vonultak be, minden egyezményt megszegő módon román csapatok a ellenállást nem tanúsító Magyarország területére. Pedig erre nem jogosította fel Romániát egyik egyezmény sem, hiszen mind a padovai, mind a belgrádi egyezmény a Szövetségeseket nevesítette. Románia pedig ekkor nem volt a győztes hatalmak szövetségese! Csak jóval később, december 30-án tájékoztatta Pichon francia külügyminiszter a szövetségeseket arról, hogy a központi hatalmakkal kötött különbékéje ellenére Romániát szövetségesként ismeri el. Franciaország ezért nem is fogadta a december elején látogatásra jelentkező román királyt. A mai napig nem tisztázott, hogyan járulhatott hozzá a szövetséges erők balkáni főparancsnoksága a románoknak Magyarország területére való bevonulásához.

Ilyen körülmények között kerül sor Erdély hajdani fővárosában, Gyulafehérváron a román Nemzetgyűlésre, amelynek megtartását a magyar állam – az évszázadokon keresztül bizonyított lovagias módon – minden eszközével támogatta. Ez fogadta el 1918. december 1-jén a Gyulafehérvári Nyilatkozatot (a továbbiakban **Nyilatkozat**).

A Nyilatkozat kihívó magyarellenessége

A Nyilatkozat VI. pontja így fogalmaz: „*A Nemzetgyűlés szeretettel és lelkesedéssel üdvözli az Osztrák-Magyar Monarchiában eddig leigázott nemzetek felszabadulását, és pedig a csehszlovák, az ausztriai német, jugoszláv, lengyel és ruszin nemzeteket, és elhatározza, hogy ezen üdvözlését minden felsorolt nemzetnek tudomására hozzák.*” Tehát még az osztrák nemzetet is üdvözli a román Nemzetgyűlés, csupán a magyar nemzetet nem!? Tehát az Osztrák-Magyar Monarchia egyetlen börtönőre a magyar nemzet, melynek barbár karmaiból a Szövetségesek szabadították ki a nemzeteket! Még az osztrákot is!? Az osztrákoknak is kijár a testvéri szeretet és lelkes üdvözlés!

Ez a tetten ért magyarellenesség kihívó. Ezért alkalmatlan a Gyulafehérvári Nyilatkozat arra, hogy bármilyen magyar szerveződés arra pozitívan hivatkozzék. Helytelenül cselekszik az RMDSZ is, amikor a Gyulafehérvári Nyilatkozat III/1. pontjában beígért nemzetiségi jogok kapcsán ezt a nyilatkozatot közel három évtizede pozitívan emlegeti.

Hogyan is várná el a román állam, hogy ennek a kihívóan magyarelles nyilatkozatnak az évfordulóján bárki magyar ember, vagy bármely magyar szerveződés ünnepeljen? Ez az elvárás önmagában véve is merő provokáció.

A Nyilatkozat kendőzetlen intoleranciája

A Nyilatkozat I. pontja így fogalmaz: „*A Gyulafehérváron, 1918. november 17./december 1. napján, jogosult képviselői révén összesereglett erdélyi, bánági és magyarországi összes románok*

Nemzetgyűlése elrendeli mindezen románok, valamint az általuk lakott valamennyi területnek a Romániával való egyesülését.”

A Nyilatkozat tehát nem a Magyar Királyság területén élő románok óhaját, kívánságát, szándékát mondja ki, hanem tényként kijelenti egyesülésüket Romániával. De ennél is tovább megy: kijelenti, hogy valamennyi általuk is lakott területet is elcsatolja a magyar államtól és egyesíti Romániával!?

Hogy mit szólnak ehhez a magyar állam ezen területein élő, nem román népek, az a magyarországi románok Nemzetgyűlését cseppet sem érdekli.

Hogy Erdély a románság 18. századi népességrobbanásáig a magyar, a szász és a székely nemzet uniója volt, az egy cseppet sem érdekli a nyilatkozókat.

Hogy az általuk elcsatolni szándékozott területen hatalmas színmagyar térségek vannak, az sem érdekes.

Hogy az erdélyi magyar Nemzetgyűlésre még csak ezután kerül sor, az számukra a legkevésbé sem érdekes...

A Nyilatkozat intoleranciája különösen az I. pont utolsó mondatában bontakozik ki a maga teljességében: *„A Nemzetgyűlés különös éllel kihirdeti a román nemzet elidegeníthetetlen jogát a Maros, a Tisza és a Duna folyók között fekvő egész Bánságra.”* És mi van a Bánságban tömegekben élő magyarok, németek, szerbek jogával? És min alapszik a román nemzet *„elidegeníthetetlen joga”* a Bánságra? Történelmi alapon aligha.

A Nyilatkozatban vállaltak megszegése

A Nyilatkozat III./1. ezt ígéri: *„Teljes nemzeti szabadság az összes együtt élő népnek. Minden nép számára a saját nyelvén biztosít oktatást, közigazgatást és ítélkezést az illető néphez tartozó személyek által...”* Ebből az ígéretből semmi sem valósult meg. Ellenkezőleg.

Az elmúlt száz év alatt magyarellenes népiirtások sorozatát követték el a román államban. Egyszerű és nem teljes felsorolásban: Köröstárkány, Kisnyégerfalva, Magyarremete, Gyanta, Szárazajta, Csíkszentdomokos, Gyergyószentmiklós. Pogrom Marosvásárhelyen 1990-ben.

A zsidók százezreit semmisítették meg a „modern Romániában. Iasi, Odessza, Transznisztria...

A 800 éve Erdélyben élő szászok és a 300 éve a Bánságban élő svábok, összességükben eltűntek száz év alatt Romániából. Lélekszámuk egy ezrelék alá esett. Ezen a fájdalmas tényen az a kirakatkozmetikázás sem változtat, hogy Romániának éppenséggel erdélyi szász államelnöke van.

Az Európai Unióhoz való csatlakozáskor a Románia által vállaltak megszegése pontos rajzát adja a kirekesztő nemzetállamban még éppenséggel létező *„együtt élő népek”* folytatódó jogfosztásának.

December 1. és a „modern Románia” születésnapja

A Monitorul Oficial al Românei 1918. december 26-án tette közzé, hogy az *„1918. december elsejei gyulafehérvári nemzetgyűlés határozatában foglalt területek a román királysággal örökre egyesülve vannak és maradnak”*. Pichon külügyminiszter válaszul utasította képviselőit (és ezt kérte szövetségeseitől is), *„hogy nyilvánítsák ki a román Kormányának határozott fenntartásukat ezzel (a közzétett rendelettel – ford. megj.) szemben és emlékeztessék arra, hogy egyedül a Békekongresszus jogosult arra, hogy határozzon a szóban forgó területek végleges odaitéléséről.”* Így a rendelettvörvénynek *„semmilyen nemzetközi kihatása nincs”*. Románia tehát 1918. december elején még messze van a határozatban megnevezett területek birtokba vételétől...

Mindent egybevetve megállapítható, hogy 1918. december 1. nem tekinthető a „modern Románia” születésnapjának, a román nép évezredes álmának önerőből történt megvalósulásának, ahogy azt a Gyulafehérvári Nyilatkozat VII. pontja lényegében kimondja. Az évezredes álom nem önerőből, hanem a nagyhatalmak cselekvő beavatkozásának eredményeként valósult meg.

Ami pedig az akarata ellenében Romániába csatolt magyar nemzetrészt illeti, az mindenkor az oszthatatlan magyar nemzet része volt és marad. Száz év múltán a magyar nemzet joggal várja el, hogy a Magyarok VIII. Világkongresszusának határozatát megszívlelve, Románia iktassa alkotmányába a magyar nemzet oszthatatlanságának elvét.

Budapest, 2018. november 30-án

A Magyarok Világszövetsége